

מישיבת הבית

מעייני חיזוק וגאמונה מאוצרו של מרן הגה"צ רבי יעקב מאיר שכטער שליט"א

לענו וקחי נא לך
קול "אודיע אמונתך"
בארה"ק - 08-30-20-666
בארה"ב - 605-477-7011
בלאנדאן 44-3003730634

פנימיות הפרשה | קרבה
במשנת מו"ר שליט"א | אל נפשי

שאלות המוגשות | נפשי
לפני מו"ר שליט"א | בשאלתי

רק רגע!

את השנים אחרי שיחתן את הילדים... כל אחד רואה את עצמו כזקן מצליח ומוצלח, לא כמו רוב ככל הזקנים שאתה מכיר... אך כל זה אינו נוגע לאותו רגע אחד ויחיד אותו מבקש יצרן-הכסילים לעצמו...

אמנם בתחילת הזמן הקודם הוא עדיין התנהג באדיבות, את השבוע שבועיים הראשונים של תחילת הזמן הוא הבין שאין לו סיכוי לקבל, אבל בסוף השבוע השני הוא הגיע וביקש נדבה קטנה וצנועה, רק רגע - כמה דקות של תחילת סדר א' - ואחר כך עוד כמה רגעים נוספים, ולפתע מבלי משים גיליתי שהוא קבל חצי זמן... אוי!

באותו רגע החלטתי להתבונן בקולו של הילד המסכן שבדרך כלל אין לי סבלנות לשמוע אותו, ואז גיליתי שבעצם היצר הטוב אינו מבקש שום דבר מעבר, גם הוא מבקש בסך הכל: רק רגע...

ואז הבנתי שאין כאן מלחמה מורכבת על עשרות שנים, היצרים נלחמים זה בזה רק על הרגע הזה. ורגע אחד, נו מילא, מה איכפת לי לתת אותו ליצר הטוב, הרי אני יכול לעשות בדיוק הפוך, לצייר לעצמי עשרות שנות בטלה, עשרות שנות אכילה עד להתפקע וכו', אבל רק את הרגע הזה, הרכוש היחיד שהוא שלי, אותו אני ייתן ל... לעצמי.

"ולכן צריכה להיות כל עבודתו של האדם בהתעסקות עם ההווה - לדאוג בכל לב לא להזניח שום רגע מההווה אשר לפניו, כמ"ש רבינו שם שיחשוב שאין לו בעולמו כי אם אותו היום ואתה השעה שעומד בה. ובאמת על ההווה, קל יותר לשלוט ואין צריך לזה חכמה גדולה כי אם תמימות פשוטה לדעת לפי העת והזמן הנכוחי מה שמוטל עליו - איהו 'סור מרע' שייך עכשיו עבורו, איהו 'עשה טוב' מוטל עליו בשעה וברגע זה, כגון בהליכתו ברחוב - לסור מרע, להזדרז לשמור עיניו מראות ברע או בעמדו בתפילה - לענות עוד אמן, עוד איש"ר בכונה, או בזמני הישיבה - ללמוד ולהגות בתורה, ולחטוף עוד שעת לימוד..." (שם, עמוד קיט)

ואם לא עכ-כ-ש-י-ו-י-א-ימתי... - מהיום העשר הדקות הראשונות של סדר א' הם שלי.

תמיד אחרי האוכל אני מבטיח לעצמי שבפעם הבאה זה ייראה אחרת לגמרי, ואליבא דאמת לא רק אחרי האוכל שאז כבר הבטן תובעת מפה מלא, אלא גם לפני האוכל אני מבטיח לעצמי לאכול בשליטה מליאה, אלא שבדיוק עכשיו המצב רוח שלי אינו כפי טוב, ומה אפשר לעשות, אמנם כבר אכלתי היום פעם ופעמיים ואולי אפילו שלש פעמים בין הארוחות, אבל המצב רוח שלי כל כך ירוד, אני חייב להרגיע את עצמי, זה ממש פיקוח נפש... אבל מחר...

מחר זה כבר ענין אחר לגמרי... אני מצייר לעצמי את שנות חיי המאוחרות, מי יזכור בכלל שפעם היו לי נפילות בתאוות אכילה...

באותו רגע החלטתי להתבונן בקולו של הילד המסכן שבדרך כלל אין לי סבלנות לשמוע אותו

כך סברתי לתומי עד שהתקרבתי לגיל חמישים ושישים וראה זה פלא אותם מחשבות ממש ממשיכים ללוות אותי, עדיין אני מצייר לעצמי חיים שלמים של יהודי שאוכל אך ורק לשובע נפשו... רק לא עכשיו!

איי איי איי, כמה מומחה הוא ה"זקן" בעל הנסיון, מעולם אינו מתווכח עם עצם ההנחה שלא באנו לעולם לחיות בחוסר שליטה כחיות יער... אלא מאי...

"הבעל דבר חוטף וגוזל מן האדם את ההווה ועל ידי כך גוזל הוא מאתו את העתיד, ובעיני האדם קל הדבר רח"ל, עד שח"ו גונב ממנו כל ימיו" (ראה לק"א ח"א, עמוד קיח).

הוא מבקש בסך הכל רגע אחד... אבל שיהיה זה הרגע הזה! - תמורתו הוא מבטיח שבועים שנות הצלחה והתעלות רוחנית עד אין קץ... וכי ראוי להפוך את העולם ולהיאבק על רגע אחד...

אלא שאת הסוד הזה עדיין לא ידעתי, שבעצם מעולם לא היה בידי מאומה מלבד אותו הרגע האחד... הרגע הזה הוא רכושי היחיד... את מיליוני הרגעים הבאים ה"זקן" מרשה לעצמו לצייר לי בכל מיני ציורי הדמיון של האדם-המושגם - כי הרגעים הללו אינם קיימים בשום מקום...

ליד בחיידר הוא מצייר בשיא היופי את שנות הישיבה קטנה, לבן הישי"ק את שנות הישיבה גדולה, לבחור המתבגר את הימים היפים של אחרי החתונה ולאברך

• שאלה • איך יתכן שע"י הספירה זוכין לצאת ממ"ט שערי טומאה, וכי דבר קל כזה יכול להועיל לפגמים גדולים כ"כ?

תשובה: עלינו לדעת שאין לנו שום השגה בעוצם הפגמים הנוראים הנעשים ע"י כל מעשה שאינו כראוי, א"א לתאר עד היכן מגיע כל פגם, נורא ואיום. אבל לעומת זאת גם אין לנו שום השגה בעוצם הכח של כל מצוה שציוונו הבורא שהיא למעלה למעלה מהשגתנו, ואין לנו אלא לקיים רצונו יתברך בתמימות ופשיטות מתוך אמונה בכוחם הנשגב.

• שאלה • איך צריך לגשת לעבודת התפילה?

גדולתו של השי"ת הוא לאין גבול וערך, אם היה לנו הבנה במשהו אמונה היינו גוועים. הוא ברא את כל העולמות בלי גבול, הוא בורא ומנהיג לכל הברואים. אין לנו השגה איהו זכות יש לנו, שיש לנו רשות לדבר עם בורא גדול כזה, וסידרו לנו חז"ל דיבורים קדושים וטהורים, אותם נדבר עם בורא העולם. אשרינו מה טוב חלקינו.

• שאלה • לפעמים התפילה נתפסת כעול כבד?

יש להתבונן שהוא זכות מאין כמוהו, זהו האמת, ההרגשה שזה 'עול כבד' מגיע מבבלולי היצר. אדרבא הרי זה 'זכות שאין כמוהו, שאדם קטן כל כך מקבל רשות לדבר עם בורא גדול שכזה, וזה עוד נחשב לו למצוה, לכסוף להשי"ת, לאהוב את השי"ת, והרי זה זכות בלי גבול ממש ממש.

הדרכה לבעלי בתים

מתוך שיחה לבעלי בתים - ר"ח אדר תשפ"ו

רוח מהילדים. שתזכו לקבוע שיעורים לתורה ולהיות דבוק בהשי"ת תמיד, עם האכילה והשתיה, ועם השינה.

זהו דרך הבעש"ט לעבוד את השי"ת בכל דבר, באכילה ושתייה, לשבת אצל השלחן ולאכול ולעשות ברכות בכונה ולכוון שאנו אוכלים כדי שיהיה לנו כח לעבודת ה', וכן בשינה, ישנים כדי שיהיה כח לעבודת ה'. זהו דרך הבעש"ט לעבוד את ה' בגשמיות וברוחניות.

מה יש לכוון בשעה שעוסקים במלאכה?

לעבוד עם אמת. ביושר ולא לרמות אחרים. כי יש הרבה פעמים שמזדמן נסיון לעשות מלאכתו רמיה. אף שנדמה לו שכשמתנהג ביושר אינו מרוויח מספיק. אדרבה כשיתנהג ביושר וכשרות, יהיה קיום לאותו הרווח שירוויח. וירוויח ביותר.

אם אינו יכול ללמוד הרבה תורה מחמת טורח הפרנסה, רק שעה או שתים ליום, מהו עיקר הלימוד שילמד בכל יום?

חומש עם רש"י וקצת שולחן ערוך. קיצור שולחן ערוך. זה מה שיהודי צריך בכל יום ממש.

וכי לא יותר טוב שילמד דף גמרא במעט זמן שיש לו?

חומש רש"י והלכה קודם. היו צדיקים שלא התחילו סעודתם לפני שלמדו את פרשת היום וחומש עם רש"י אחר התפילה. חומש והלכה זה מאד מוכרח. בקריאת התורה בשבת ישמע את הפרשה וידע מה שרש"י מפרש בה.

הנה עתה באים ימי הפורים. מה שייך לנו אנשים פשוטים להכין את הנפש לפורים?

לעבוד את השי"ת בגלוי. ירדנו לעוה"ז לעבוד את השי"ת, לעסוק באמירת תהילים ושאר עבודות, ולא להשתקע בהבלי עוה"ז. אם באמצע השנה הוא מתבייש לעבוד את ה' בתמימות, בפורים יוכל לעשות כן.

השי"ת יעזור לכם להיות בשמחה ואושר, לעבוד את השי"ת בשמחה ויהיה לכם פרנסה בשפע רב, ונחת מיוצאי חלצכם, שילכו באמת בדרך האמיתית, והשי"ת יעזור לכם שיהיה לכם בדווקא הרבה פרנסה וסיעתא דשמיא בכל העניינים.

האם לעסוק בעסקים כדי לבא לעשירות הוא בגדר השתדלות?

שיעור ההשתדלות הוא שיהיה פרנסה לו ולבניו.

מהו סדר היום ליהודי העוסק במלאכה?

ישתדל לקום בבוקר להתפלל בכונה, לאכול ולברך כראוי ולומר ברכת המזון. ללמוד משנה או שתי משניות ואח"כ יצא למלאכתו.

איזה לימוד בתורה צריך להיות בחק ולא יעבור?

שתי שעות בודאית.

ואם קשה, יוכל ללמוד פחות?

כשקשה, עושים כמה שאפשר. שתי שעות יכולין להפריש ולהקדיש ללימוד התורה.

לפעמים יש להם צער למה אינם לומדים כל היום.

יתחילו עם שעתיים, ואח"כ יזכו יותר.

ואם בסוף ילמדו תורה כל היום, מנין תהא פרנסתן?

והרי הם מתחילין מעט מעט, עד אז כבר יתן הקב"ה ישועה ממקום אחר.

יש שאדם רוצה שיהיה לו שפע כדי שיוכל לתת לאחרים, האם זה נקרא תאוות ממון?

כל מה שאינו מוכרח אינו צריך לרצות, כשיש לו כבר לו ולאשתו ובניו, ולתת צדקה. זה כבר טוב. אם ירצה יותר מזה, אין לזה גבול. והרי באנו לעולם הזה כדי לעסוק בתורה, צריך להתמיד בתורה.

אם לא יהיו עשירים, מי יתמוך בלומדי התורה?

יבא יותר שפע ממה שהעשירים נותנים היום.

הם רוצים ברכה טובה שיהיה להם הצלחה.

הקב"ה יברך אתכם שתהיו מלאים בהצלחה, חיים טובים בבית, ונחת

וראה הכהן

מובא בבני יששכר על נגע הצרעת שהוא פגע ומחלה קשה ומגונה מאד, שאינו נרפא לעולם ואין לו תיקון ותקנה, וכדאמרי אינשי על אחד שמסובל תמיד ביסורים ללא הרף שזה נגע צרעת.

אמנם רק ע"י תיקוני הכהן אפשר להביא מזור ולטהר את הצרעת. והנה כאשר לקחה מרים בצרעת לא היתה יכולה לבא לידי תיקוני כהן, לפי שאהרן אחיה לא היה יכול לראות את הנגע (כי כהן קרוב אינו יכול לרפא צרעת מדין כהן המטהר, עיין רש"י במדבר יב, יב), לכן התחנן אהרן למשה שיטול את רפואת צרעת אחותם לידי. ומשה רבינו אכן המשיך לה ישועה ונרפאה למעלה מדרך הטבע, שהמשיך רפואה מהמידה הראשונה של י"ג מידות של רחמים - שהיא מידת א-ל, ולכן אמר משה "א-ל" נא רפא נא לה, שעל ידי זה עלה משה למעלה למעלה, לשורש י"ג המידות של התורה, היינו מ"ג תיקוני דיקנא דעתיק, מ"ג מכילין דרחמי, ועורר את המידה הראשונה של הי"ג מידות שהיא א-ל, ועל ידי זה המשיך לה רפואה למעלה מהטבע גם אם מצד תיקוני הכהן לא היתה ראיה להירפא מצרעתה.

והמשך הפסוקים מרמזים בדרך פלא שהישועה למרים הגיעה ע"י מידה זו א-ל - הראשונה שבשלוש עשרה מידות, כי מיד ששמע משה שהשי"ת דורש 'קל וחומר' באמרו 'ואביה ירוק ירק בפניה' הרגיש משה שנושעה מרים, לפי שהמידה הראשונה של הי"ג מידות שהתורה נדרשת בהן הוא 'קל וחומר', וזה מכוון במדוייק כנגד מידת א-ל, וידע שנתרצה לו הקב"ה, ורפואה קרובה לבוא לה. כלומר משה רבינו הזכיר את המידה הראשונה של י"ג מכילין דרחמי - א-ל, והשי"ת השיבו מהמידה הראשונה של י"ג המידות שהתורה נדרשת בהם 'קל וחומר', והוא פלא.

(אוסף אמרים, תורה - מאמר רביעי)

מחוץ למחנה מושבו

רואים שמושה נצטוו להראות לפרעה דייקא ב' מופתים אלו; א' שנהפך המטה לנחש, ואח"כ נהפך שוב למטה. להורות שגם אם נפל האדם לזוהמת הנחש, עומק השאלו תחתיות בעצמו, גם במצב נורא זה יכול להתהפך שוב למטה, הרומז למטה של צדיק שבכוחו להחיות מתים על ידו, כדאיתא בגמרא (פסחים סח ע"א) עתידין צדיקים שיחיו מתים שנאמר "ואיש משענתו בידו" (זכרי' ח ד)... וזהו חיוק עצום ביותר.

האות ב' שנתן השי"ת למשה היה הפיכת ידו למצורעת, והרמז בוה הוא דמצורע הרי הוא מגודה לגמרי, כנאמר אצלו "מחוץ למחנה מושבו" (יקרא יג מו) יש בו טומאה וכל חיותו ניטל מאיתו ברוחניות ובגשמיות, לכן מצורע חשוב כמת.

דגם אדם שהוא מגודה להשי"ת ולבני אדם בבחי' 'סגידו דנהורא עילאה', גם עליו נאמר "והנה שבה כבשרו" (שמות ד ט), שאפשר ושייך לצאת ולהחליץ גם ממצב שכזה, וכמו שמביא רבינו בשם התיקוני זוהר (ליקוטי תנינא פ"ג) עה"פ "והנה שבה כבשרו" שהפכה ל"בשר קודש מגן עדן".

(יומם - מאמר כי מרחמם ינהגם)

להשלים החסרון

לשריפת הקרבנות [והיתה רבוצה ככלב], והיו צריכים להוסיף עצים תמיד.

גם "רוח נבואה" חסרה בבית שני, ו"אורים ותומים" שהוא גם כן ענין של נבואה, וחסרה "השראת השכינה", ואם כי היתה בחינה של השראת השכינה אך לא כמו בבית ראשון, ולכן נקרא שחסרה.

על כל פנים, על כן הוזהירו אנשי כנסת הגדולה להיות מתונים בדין, לעיין היטב טרם הפסק דין כדי לא לעוות משפט חלילה.

להמשיך פני ה' על ידי ריבוי הלימוד

וכמו כן "והעמידו תלמידים הרבה", כי בשעה שאין השראת השכינה כדבעי צריכים להמשיך הארה מהשי"ת על ידי ריבוי לימוד התורה. ורביה"ק מבאר (ליקו"מ קמא סימן כ"ז) שהתורה נקראת "פנים" כי היא פני ה'. גם מובא (מסכת סופרים פרק ט"ו ב) ש'מקרא' הוא פנים של אימה, 'משנה' הוא פנים של בינונית, 'אגדה' הוא פנים מסבירות, 'תלמוד' הוא פנים שוחקות. רואים מזה שהתורה הק' היא פנים של השי"ת כביכול, ולכן כדי להמשיך פני ה' והשראת השכינה צריך להרבות בלימוד התורה.

כאשר נחסר השראת השכינה צריך גדרים וסייגים

ושבו הוזהירו "ועשו סיג לתורה". כי בשעה שיש אימה ופחד מלעבור על איסור תורה, אין צריך לעשות גדרים וסייגים, שהרי חומר האיסור של העבירה מאיר בחזקה ובבהירות, הפחד מה' ומהדר גאונו ברור וגלוי, על כן אין צריכים גדרים וסייגים, אמנם כאשר טמטום הלב מתגבר ובקל יכולים להיכשל באיסורי תורה, אז צריכים לעשות גדרים וסייגים.

ולכן אכן רואים שבבית המקדש 'היו מאחזינן את האור - בערב שבת - במדורת אש המוקד' ואין צריך שיאחזו האור ברובו מבעוד יום (שבת פרק א' משנה י"א), כי בבית המקדש כהנים וריון הן והיה שורה שם יראת שמים בבהירות נפלאה עד שלא היו צריכים כלל לגדרים וסייגים.

ודווקא מפני שרחוקים מבית המקדש וקדושתו, רחוקים מהשראת השכינה, לכן צריך לעשות ולהעמיד גדרים וסייגים, והיינו שהזהירו "ועשו סיג לתורה". ונמצא שלשה דברי הללו הם יסודות שהעמידו לדורות.

הסייעתא דשמיא המיוחדת שהדין יהיה בהיר וברור שהדיינים יבינו תיכף מי מבין הבעלי דינים צודק בטענותיו, מהו ההלכה הברורה בזה ומהו הפסק דין, ולכן צריך להיות מתון בדין ולהמתין מלפסוק עד שיהיה הכל בהיר וברור.

בהירות בתורה ע"י הארון בקודש הקדשים

ובגמרא (יומא כ"א ע"ב) "חמשה דברים היו בין מקדש ראשון למקדש שני [- שהיו בבית ראשון וחסרו בבית שני], ואלו הן ארון וכפורת וכרובים

” הנבואה הינה בהירות חזקה ואיתנה; דביקות עילאה בהשי"ת; א שטארקע קלארקייט; א שטארקע התדבקות צו השי"ת; ובשעה שהיו נביאים בעולם אזי כל תלמיד חכם שהיה לומד היו דברי תורה מאירים לפניו במלוא אורם,

אש ושכינה ורוח הקודש ואורים ותומים". ואכן בבית ראשון כשהיה ארון הקודש בבית קודש הקדשים, היה העולם מאיר בדעת תורה באור נפלא, דעת תורה איז געווען ליכטיג! וכי אנו יודעים ומשיגים מה היה אז...

ואכן איתא בירושלמי (יומא פרק ה' הלכה ג) שבבית ראשון כאשר הכהן גדול נכנס לפני ולפנים בקודש הקדשים ביום הכיפורים, והרי אין חלונות שמה ואיך ראה איך לעשות את העבודה, אלא הארון והכרובים והכפורת היו מאירים באור רוחני מופלא כזה, שעל ידו היה הכהן גדול רואה את מעשיו, אמנם בבית שני "היה מגשש ונכנס מגשש ויוצא", כי היה חסר אור זה, וזהו הדבר הראשון שהיה חסר בבית שני - "הארון והכרובים".

עוד זאת היה חסר "אש". שאכן ירדה אש מן השמים, אך בבית ראשון היה האש מכלה לחים ויבשים והיה אוכל את הקרבנות, והיתה רבוצה כארץ, משאי"כ בבית שני לא היתה מסייעת

בהירות בתורה ותפילה מכוח הנבואה

שנינו במשנה (אבות פרק א' משנה א'): "הם אמרו שלשה דברים" אנשי כנסת הגדולה אמרו שלשה דברים - "הו מתונים בדין, והעמידו תלמידים הרבה, ועשו סיג לתורה".

הנה אנשי כנסת הגדולה היו בתקופת מעבר בכלל ישראל, כי אצלם נגמרה תקופת הנביאים והתחילה התקופה של בית שני, וידוע הכלל של "כל העולם כולו ניוון בשביל חגיגת בני" (ברכות י"ז ע"ב) 'בשביל' היינו צינור (ראה ספה"ק תולדות יעקב יוסף פרשת צו אות ג), שישנם צדיקים שהם הצינור שעל ידם עובר השפע וההארה לכלל ישראל.

כי אין בהירות יותר מנבואה; הנבואה הינה בהירות חזקה ואיתנה; דביקות עילאה בהשי"ת; א שטארקע קלארקייט; א שטארקע התדבקות צו השי"ת; ובשעה שהיו נביאים בעולם אזי כל תלמיד חכם שהיה לומד היו דברי תורה מאירים לפניו במלוא אורם, וכמו שכתוב אצל בועז (רות, ג, ז) וַיֵּאכַל בְּעֹז וַיִּשֶׁתּוּ וַיֵּיטֵב לְבוֹי ודרשו חז"ל (ראה רות רבה ה, טו) "ששותה תורתו בלי קשות", כי על ידי הנבואה היה שפע של בהירות.

וכמו כן בעת התפילה היתה התפילה מאירה בבהירות, הרגישו בהירות באמונה, א קלארקייט אין אמונה! ומדומני שרביה"ק בעצמו מקשר עשר מדרגות הנבואה לעשר מדרגות באמונה (ראה ליקוטי מוה"ר"ן תנינא סימן ח' אות ז).

וכיוצא בזה כאשר יושבים בדין, אזי בשעה שיש נביאים בעולם היו הבית דין מבינים בבהירות טענתו של כל בעל דין, והיו מבינים מתוך דבריהם במה הם צודקים ובמה לא, דיני תורה היו מאירים והיו יכולים להוציא את המפשט הנכון 'לאור'.

נחסר בהירות בכל יסודי היהדות

אמנם מעת שנגמרה תקופת הנבואה ישנה ירידה בכל העניינים, ובכל יסודי היהדות חסר בהירות. ולכן היו אנשי כנסת הגדולה מזהירים את הדיינים, שהיות שהנבואה נסתמה "הו מתונים בדין" - שתדעו נכוחה שעתה צריכים הרבה לעיין ולהמתין עם פסק הדין, לשמוע שוב את הטענות ולחשוב הדק היטב עד שיתבהר הדין מכוונ. כי עכשיו אין כבר את

הראייה הנכונה על העוה"ז

ב"ה מוצאי שבת ק' לסדר שמות, ובני ישראל פרו וגו' במאד מאד שנת תש"ל.

בו היא סוג מרכבה כזאת "באן", שהוא בית שרץ, וכל מה שראה שהם רצים הוא להיפך, שהם עמדו, אלא שכך נדמה לו מחסרון ידיעה מבחוץ - כך אנו הברואים חיים בדמיונות ומחשבות שוא, כי אנו נמצאים בפנים עלמא דשיקרא.

ועל זה כשמשנה עלה למרום, כמו שכתוב: "עיר גבורים עלה חכם" (משלי כא, כב) וכמ"ש "עלית למרום שבת שבי" (תהלים סח, ט) ופרש"י "את התורה". אזי התבונן היטב וראה את הבריאה האמיתית ואיך אנשי העוה"ז בהבל מבלים את ימיהם. ורק ע"י התורה שהוריד לעמו ישראל, נתגלה האמת גם לכל הקרובים אל התורה, שהם יודעים מה נעשה בעוה"ז ומה מטרת החיים האמיתית, לא כאותו שנקלע לראשונה בחייו ל"באן" [...].

ובליקו"מ ס"י קכ"ג מביא רבינו ז"ל מדרש (ביד פ"י יז) על התורה הנקראת "נובלות החכמה העליונה". כי משה רבינו ע"ה עלה למרום ושבה שבי, והתגבר והורידה למטה לזה העולם (ע"י שבת פט). והתורה הק' שנמשכה מלמעלה דייקא היא פותרת את כל חלום העולם הזה מהו, ועל מה נברא, ועל מה באנו לכאן, ומה צריכים לעשות, ועם מה לחזור למקור מחצבתנו.

ומוהרנ"ת מדמה את חכמות העולם הזה - אפילו את החכמות היפות - לאחד שהמציא חכמה נפלאה ועמוקה וגאה איך לתלות את עצמו רח"ל... כן הם החכמות שאין מביאין את האדם לתכליתו הנצחי כי אם כלשון המובא בלק"מ ס"י כ"ג בשם התיקונים בזה"ל "חייכית בהון בעותרא דהאי עלמא ולבתר קטילת לו" (משחקת בהם בעשירות של העולם הזה, ואח"כ הורגת אותם) כן הן החכמות מבחי' "הנחש היה ערום" (בראשית ג, א). ו"מרבבה תורה מרבבה חיים", היינו 'עיקר החיים', שהם חיים ניצחיים [...].

הדורש שלומך וטובתך והצלחתך בלב ונפש באוות נפש

עקב מאיר שטער

אל יד"ג היקר הרה"ח יקר רוח וכו' כש"ת הר"ר [...].

בודאי יודע אתה את הרעיון היסודי, שבלימוד התורה אין הכוונה להתאים את התורה הק' להמות שלי, כי אם לבטל את מוחי לדעת התורה עד שמוחי יתוקן ויבין את מתיקות נועם התורה. כי הלא תורתנו מן השמים היא ונתלבשה בהשתלשלות מגבהי מרומים עד לשור שנגח את הפרה' וכדומה, כדי שנוכל להתאחוז בה, וע"י לימוד תורתנו הקדושה באמונה לכל ענין ולכל דבר הלכה ואגדה, שמאמינים שכך הוא כמו שרואין דבר במציאות ממש, ואין קשיא יכולה להכחיש מציאות, ואו על ידי לימוד כזה מתגלין אח"כ חידושי נפלאין.

ועפ"ז מובן מה שכתוב בספר המדות "קטני אמונה קשה להם להשיג חידושי דאורייתא" (אמונה ח), כי רק ע"י לימוד באמונה נודרך המוח מהקליפות והזוהמה הנחש הגאחוז בכל אדם ע"י שהטיל זוהמה בחוה, מבחינת "והנחש היה ערום" (בראשית ג, א) - שמוה בא כל חכמת האפיקורסות וכל התאוות וכל דעת הסט"א שמפתה את האדם ומביאו לכליון ואבדון נצחי רח"ל - וע"י לימוד התורה באופן של אמונה בכל הנלמד (כפי שנתבאר לעיל), מוזכך המוח ויכול להשיג חידושי דאורייתא ונועם התורה הק'.

מובא משל לאדם שלא ידע שיש סוג רכב כזה הנקרא רכבת [באן]. פעם אחת לקחוהו כשהוא ישן ושמו אותו ברכבת. כאשר הקיץ וקם משנתו בעודו ברכבת, והנה הוא מתבונן מסביבו רואה שהוא נמצא בבית מסויים שלא הכיר כמותו, ומחלון הבית הזה הוא רואה בהתפעלות איך ששדות ובתים ועצים רצים במהירות, עד שהיה יכול להעיד בבית דין בעדות גמורה שכך ראה, שהוא עמד על עמדו ועצים ובתים רצו, לא כן אם היתה לו ידיעה מוקדמת מבחוץ, בטרם שהוכנס לרכבת, שה"בית" שהיה

נפשות חסידיות | סיפורים ולקחיהם | מאת מו"ר שליט"א

ניצוץ אחד! | ניצוץ קודש ממאמר | ומכתבי מורינו שליט"א

ברסלב, ולא ידע למה אומרים עליו כך, עד שבא לארץ ישראל והבין את הענין לאשורו.

גם בזמן הקמת המדינה, הציל ר' אלי הרבה ילדים ליהדות. פעם אחת עלה לבית המדרש ברסלב, ואמר לי שהוא רוצה לקנות את הספר משיבת נפש, כיון שלאחרונה פגש ביהודי אחד שכבר הכירו באונגריין קודם המלחמה, ולאחר המלחמה ירד ל"ע הלה מהדרך, וכעת נתעוררו בו הרהורי חרטה ורוצה לפעול לשנות את ביתו, אך הוא רואה שהיאוש מהעבר מציק לו, ומשום כן ביקש ר' אלי להביא לו את הספר משיבת נפש כדי להצילו מסכנת הייאוש.

הרה"ח רבי אלי ראטה זצ"ל מיקירי ירושלים והמחנכים החסידיים הדגולים, היה משגיח בישיבה כבר בצעירותו בהיותו עדיין באונגריין.

הוא סיפר לי שפעם אחת מצא שם בגניזה ספר משיבת נפש והיה חסר שם דף השער והדף האחרון, ואמר שכאשר פתח את הספר נפתח לו מעיין חדש של דיבורים, ולא ידע מי הוא המחבר, ובאמצעותו היה לו במשך כל הזמן על ידי מה לפרנס את הבחורים, לפתור את מצוקותיהם ולהעלותם אל המסילה. וכאשר באו הבחורים לאחר בין-הזמנים של פסח, אמרו לו הבחורים שבביתם אמרו להם שהמשגיח שייך לחסידי

יידאלאך אל ייאוש!

עיקר חינוך הילדים הוא באמצעות סיפורי מעשיות ועובדות מצדיקים